

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Koszel
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Aneta Krukowska

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 roku w Zamościu

sprawy z powództwa **K. Ś.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej**
w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej
w W. na rzecz K. Ś.:

1. kwotę 61 000 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 31 000 zł (trzydzieści jeden tysięcy złotych) od dnia 17 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, natomiast od kwoty 30 000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

2. kwotę 10 847,67 zł (dziesięć tysięcy osiemset czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

II. ustala odpowiedzialność (...) Spółki Akcyjnej w W. na przyszłość za ewentualne skutki wypadku, któremu uległa K. Ś. w dniu 5 lutego 2011 roku;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Zamościu kwotę 10 150,62 zł (dziesięć tysięcy sto pięćdziesiąt złotych i sześćdziesiąt dwa groszy) z tytułem brakującej opłaty od uwzględnionej części powództwa i wydatków tymczasowo wypłaconych z budżetu Skarbu Państwa, natomiast nie obciąża powódki K. Ś. brakującą opłatą w części oddalającej powództwa;

V. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi.

Pozwem z dnia 17 grudnia 2012 r. K. Ś. wносиła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Spółki Akcyjnej w W.:

- I. kwoty 171 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
- II. kwoty 1 230 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty;
- III. kwoty 32 898,48 zł jako skapitalizowanej renty z tytułu opieki osób trzecich za okres od 5 maja 2011 r. do 25 marca 2012 r., z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty;
- IV. ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka 5 lutego 2011 r.;
- V. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwana Spółka wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu (k. 76 – 79).

W piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2013 r. strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu w zakresie odszkodowania (pkt II pozwu) do kwoty 259,15 zł podając, że pozwana zaspokoiła w pozostałym zakresie jej roszczenia, pokrywając koszty konsultacji ortopedycznych, wizyt lekarskich, zakupu sprzętu ortopedycznego i leków (k. 157 – 158).

W końcowym stadium procesu pełnomocnik powódki podtrzymywał uprzednio wywiedzione żądania (k. 248v. – 249, 250).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

K. Ś. uległa wypadkowi drogowemu w dniu 5 lutego 2011 r. w T.. Sprawca wypadku M. K. (1) prawomocnym wyrokiem karnym w sprawie II K 114/12 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim została uznana winną tego, iż kierując samochodem osobowym naruszyła umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachowała należytej ostrożności przy wjeżdżaniu na oznakowane przejście dla pieszych i nie ustąpiła pierwszeństwa znajdującej się na przejściu dla pieszych K. Ś., w wyniku czego nieumyślnie spowodowała wypadek drogowy, wskutek którego doprowadziła do potrącenia poruszającej się prawidłowo pieszej K. Ś., która doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, skutkującego chorobą realnie zagrażającą życiu i za ten czyn M. K. (1) została skazana na stosowną karę. Wyrokiem karnym Sąd zasądził na mocy art. 46 § 1 k.k. od M. K. (1) na rzecz K. Ś. kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Po uiszczeniu tej kwoty na rzecz powódki M. K. (1) wystąpiła na drogę sądową z powództwem regresowym w stosunku do ubezpieczyciela – (...) Spółki Akcyjnej w W. i powództwo zostało uwzględnione wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim z dnia 30 września 2013 r. w sprawie I C 332/13. Pozwana spółka wypłaciła M. K. (1) zasądzoną należność (dokumenty – k. 233 – 241).

W związku z wypadkiem powódka doznała następujących obrażeń ciała: urazu czaszkowo – mózgowego ze stłuczeniem pnia mózgu i lewego płata czołowego, złamania kości jarzmowej i kości szczękowej po stronie lewej, z włamaniem odłamów oraz urazu kolana prawego z uszkodzeniem aparatu więzadłowego i zmianami wstecznymi w obrębie chrząstki kłykcia bocznego. Proces udzielonych świadczeń medycznych wyglądał następująco. Po przewiezieniu powódki bezpośrednio po wypadku do (...) ZOZ w T., została ona w tym samym dniu skierowana i przewieziona do (...) Szpitala (...)w Z.. W czasie pobytu w tym szpitalu wykonano otwarte nastawienie złamania czaszki i zastosowano stosowne leczenie, które trwało do 25 lutego 2011 r. W dniu 4 kwietnia 2011 r. wykonano w tym szpitalu u powódki kontrolne badanie TK głowy. W dniach od 22 marca 2012 r. do 25 marca 2012 r. K. Ś. przeszła badania i była leczona w SP ZOZ w T. z rozpoznaniem: encefalopatia, pourazowa malacja lewego płata czołowego (dokumenty leczenia – k. 9 – 42, 97 – 120, 131). W późniejszym czasie powódka korzystała z konsultacji lekarskich i rehabilitacji. Od maja do czerwca 2011 r. miała stabilizator na prawym kolanie (dokumenty – k. 44 - 51, zeznania powódki – k. 247v. – 248v.,

250, którymi potwierdziła również wyjaśnienia złożone w trybie informacyjnym – k.125v. – 127, zeznania świadka W. Ś. – k. 150 – 151v.,153).

K. Ś. wymagała opieki innych osób w okresie czterech miesięcy od chwili opuszczenia szpitala, w wymiarze czterech godzin dziennie (opinia biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej(...)w K. - k. 194). Opiekę nad powódką sprawowała matka i siostry (zeznania świadków: W. Ś. i E. Ś. – k. 150 – 152, 153). Od września 2011 r. K. Ś. uczęszczała do IV klasy technikum i „już ze wszystkim radziła sobie sama”, zdała maturę. Od października 2012 r. podjęła studia na Wydziale Nauk Rolniczych w Z.. W styczniu 2013 r. porzuciła te studia, ponieważ zaszła w ciążę i źle czuła się. Obecnie powódka zajmuje się wychowaniem dziecka, mieszka z konkubentem i jego matką, pozostaje na jego utrzymaniu, jest zarejestrowana w PUP jako bezrobotna (potwierdzone zeznaniami wyjaśnienia powódki – k. 126 -126v. oraz jej zeznania – k. 147v. – 148v.). Zespół biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...)w K. w składzie: dr hab. med. J. O. prof. (...) – specjalista chirurgii ortopedyczno – urazowej, specjalista rehabilitacji medycznej; dr med. G. Z. – specjalista neurolog; dr med. P. K. – internista, specjalista chorób zakaźnych, specjalista medycyny sądowej; dr med. G. Z. – specjalista neurolog; lek med. A. W. – specjalista psychiatra; mgr K. W. – specjalista psychologii klinicznej; Kierownik Katedry Medycyny Sądowej (...) prof. dr hab. n. med. M. K. (2) zaopiniował, że u K. Ś. nastąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 5 lutego 2011 r. z powodu: następstw urazu czaszkowo - mózgowego pod postacią zaburzeń funkcji poznawczych wynikających z uszkodzenia płata czołowego lewego – 30%, lewostronnych zaburzeń czucia i odruchów głębokich – 10%, złamania kości szczękowej lewej i kości jarzmowej – 5%, uszkodzenia aparatu więzadłowego kolana – 5%, zaburzeń adaptacyjnych związanych z niepełnosprawnością – 10%. Łącznie długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 60%. Doznane obrażenia spowodowały u powódki dolegliwości bólowe wymagające stosowania początkowo silnego leczenia przeciwbólowego, a następnie leków z grupy niesterydowych, przeciwzapalnych. Powódka wymaga obecnie rehabilitacji neuropsychologicznej, z uwagi na stwierdzone uszkodzenie płata czołowego lewego. Podjęcie rehabilitacji poznawczej pozwoli zminimalizować skutki wypadku do statusu poznawczego powódki i pozwoli jej na podjęcie pracy w wyuczonym zawodzie technika gastronomii. K. Ś. ujawnia wysoki poziom napięcia wewnętrznego, z tendencją do wzmacniania negatywnych odczuć. W okresie powypadkowym występowały u niej zaburzenia adaptacyjne związane z niepełnosprawnością i okresową zależnością od osób trzecich. Obecnie funkcjonuje ona prawidłowo w rolach społecznych. Proces leczenia powódki w zakresie urazu kończyny dolnej, złamania kości szczękowej i kości jarzmowej został zakończony. Wymaga ona jedynie rehabilitacji neuropsychologicznej w zakresie ujawnionych zaburzeń funkcji poznawczych przez okres około 24 miesięcy. Po tym czasie, przy systematycznie prowadzonej rehabilitacji neuropsychologicznej, można spodziewać się poprawy funkcji poznawczych. U powódki mogą w przyszłości rozwinąć się, wcześniej niż w przeciętnej populacji, zaburzenia wynikające z przebytego urazu płata czołowego lewego. Obecnie nie da się przewidzieć postaci tych ewentualnych zaburzeń (opinia – 189 - k. 194). W badaniu funkcji poznawczych stwierdzono u powódki zaburzenia myślenia abstrakcyjnego i sztywność poznawczą, z tendencją do perseweraacji na podłożu organicznego uszkodzenia mózgu OUN, do czego doszło w związku z wypadkiem. Fakt, że obecnie funkcjonuje w rolach społecznych prawidłowo, nie wyłącza doznanego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z tytułu zaburzeń adaptacyjnych, których powódka bez wątpienia doznała (odpowiedź biegłych na zarzuty pozwanej do opinii – k. 219 – 220).

Powódka zgłosiła do pozwanej Spółki szkodę w dniu 13 lutego 2012 r. żądając: zadośćuczynienia w kwocie 60 000 zł oraz odszkodowania w kwocie 8 888,52 zł (k. 63 – 69 akt szkodowych (...)). Pozwana Spółka przyjęła swoją odpowiedzialność odszkodowawczą i w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła K. Ś. łącznie kwotę 29 000 zł tytułem zadośćuczynienia, a nadto pokryła kwotę 10 000 zł zadośćuczynienia uiszczonego powódce przez sprawcę wypadku (łącznie 39 000 zł). Tytułem odszkodowania ubezpieczyciel wypłacił powódce kwotę 3 042, 87 zł, na którą składają się: koszty leków i leczenia – 2 407,35 zł oraz koszty opieki osób trzecich – 635,52 zł (liczone na poziomie 3 godzin dziennie przez okres czterech tygodni w zakresie pomocy przy myciu i ubieraniu, przygotowywaniu posiłków i utrzymaniu porządku oraz dwóch godzin tygodniowo przez okres sześciu tygodni w zakresie załatwiania spraw urzędowych, przy stawce godzinowej – 6,62 zł). Nadto wypłacono powódce kwotę 119, 98 zł tytułem odszkodowania za zniszczoną w czasie wypadku odzież (dokumenty w aktach szkodowych). W toku procesu strona powodowa przyznała, że pozwana tytułem kosztów leczenia wypłaciła jej kwotę 2 407,35 zł (pismo procesowe – k. 157 – 158).

Taki stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach niniejszej sprawy, jak też w aktach likwidacji szkody (...), których wiarygodność i moc dowodowa nie były kwestionowane, zeznań świadków: W. Ś. i E. Ś. oraz zeznań powódki K. Ś.. Dowody te zasługują w pełni na wiarę, gdyż zeznania obrazują fakty zbieżne z wynikającymi z dokumentów, a nadto przedstawiają charakter cierpień powódki związanych z wypadkiem, pomoc udzielaną jej przez osoby bliskie w codziennym funkcjonowaniu, obecną sytuację zdrowotną i życiową.

Sąd uznał za rzetelną i wiarygodną opinię biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w K.. Należy docenić, że łączna opinia została wydana przez pięciu biegłych sądowych, specjalistów o wysokich kwalifikacjach we wszystkich dziedzinach, z których wiedza była potrzebna dla oceny charakteru cierpień powódki, potrzeby opieki ze strony osób trzecich, obecnego stanu jej zdrowia oraz prognoz na przyszłość. Na zarzuty skierowane do tej opinii biegli odpowiedzieli, wyjaśniając wątpliwości strony pozwanej i podtrzymali opinię w całości (k. 219 – 220). Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika pozwanej o dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej, celem dodatkowego badania powódki i bardziej precyzyjnego określenia jej stanu zdrowia oraz potrzeby rehabilitacji (pismo strony pozwanej – k. 229 – 231, postanowienie – k. 247v., 250). Opinia biegłych jest fachowa, wszechstronna, a wnioski z niej wypływające korelują z pozostałymi dowodami, w szczególności z dokumentacją medyczną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo jest zasadne częściowo.

Podstawę roszczeń w niniejszym procesie stanowią przepisy:

– art. 445 § 1 k.c., w zakresie w jakim poszkodowany dochodzi zadośćuczynienia, a stosownie do którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę;

– art. 444 § 1 zd. 1 k.c., na podstawie którego poszkodowany dochodzi zwrotu kosztów leczenia i opieki w związku z wypadkiem, w myśl którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Legitymacja bierna pozwanej Spółki wynika z art. 822 § 1 i 4 k.c., bowiem w dniu zdarzenia pozwana obejmowała ochroną ubezpieczeniową sprawcę zdarzenia na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów. Należy dodać, iż sprawca wypadku działał nieumyślnie i nie zachodzi wyłączenie odpowiedzialności, o którym mowa w art. 827 § 1 k.c. Bezpośrednia odpowiedzialność ubezpieczającego za szkodę wynika z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. i oparta jest na zasadzie ryzyka. W kwestii odpowiedzialności za wypadek M. K. (1), kierowcy samochodu Sąd w niniejszym procesie jest związany ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia czynu zabronionego. Zgodnie z art. 11 k.p.c. Sąd cywilny związany jest bowiem ustaleniami dotyczącymi popełnienia czynu, a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Oznacza to, że Sąd - rozpoznając sprawę cywilną - musi przyjąć, że skazany popełnił taki czyn przypisany mu wyrokiem karnym (zob. wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928).

Pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady podnosząc, że wypłaciła już należną poszkodowanej kwotę w toku postępowania likwidacyjnego oraz pokryła w formie regresu kwotę 10 000 zł zadośćuczynienia wypłaconego K. Ś. przez sprawcę wypadku. Bezsporne między stronami były też okoliczności dotyczące hospitalizacji, leczenia i rehabilitacji powódki, którym była ona poddana po wypadku. Sporna pozostała tylko wysokość kwot należnych powódce tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania.

Dokonując rozważań dotyczących wysokości należnego powódce zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. Sąd miał na względzie, że zadośćuczynienie ma walor kompensacyjny, chociaż krzywda określana też jako szkoda niemajątkowa, polegająca na cierpieniach fizycznych i psychicznych, ma charakter niewymierny i nie może być w pełni pokryta świadczeniem pieniężnym. Dlatego do kompetencji Sądu należy przyznanie pokrzywdzonemu

odpowiedniej sumy, która złagodzi ujemne doznania i uczucia związane z wyrządzoną szkodą niemajątkową. Określenie wysokości tej sumy powinno następować przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności występujących w indywidualnym przypadku, w związku z konkretną osobą poszkodowaną i sytuacją życiową, w jakiej się znalazła (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, Lex nr 351186; z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, Lex nr 177203; z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 78/08, LEX nr 420389). W tym kontekście znaczenie ma nie tylko subiektywne odczucie osoby zainteresowanej, ale obiektywna ocena konkretnych okoliczności. Aktualnie w judykaturze i doktrynie prawa odchodzi się bowiem od dawniej zajmowanego stanowiska, że o fakcie naruszenia dobra osobistego, a takim jest zdrowie, decydują oceny indywidualne (por. A. Szpunar, Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, Oficyna Wydawnicza „Branta”, Bydgoszcz 1999, str. 107; Z. Radwański, S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Część ogólna, Wyd. Prawn. W-wa 1998, str. 66, teza 9). Przy ocenie rozmiaru krzywdy pomocnym dowodem w sprawie była łączna opinia biegłych kilku specjalności, którzy przedstawienia rozmiaru szkód na osobie powódki dokonali z uwzględnieniem konkretnych skutków fizycznych i psychicznych.

Swoboda Sądu przy ustalaniu sumy zadośćuczynienia – większa niż przy odszkodowaniu sensu stricto – musi mimo wszystko opierać się na sprawdzalnych, obiektywnych kryteriach, do których zalicza się rodzaj, intensywność, czas trwania cierpień, rokowania co do stanu poszkodowanego na przyszłość, trwałość następstw urazów skutkujących cierpieniami, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej oraz inne czynniki podobnej natury, wiek, płeć, dotychczasowe perspektywy życiowe, poczucie bezradności, zmiany w stosunkach rodzinnych i towarzyskich (zob. uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/ 73, OSNCP 1974/9/145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/177, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX 369691, A.Szpunar op.cit. s. 194 -195). Judykatura konsekwentnie przestrzega zarazem zasady, że zadośćuczynienie nie może być symboliczne, ale nie może też prowadzić do bogacenia się poszkodowanego.

Suma pieniężna przyznawana tytułem zadośćuczynienia, mająca odpowiadać rozmiarowi krzywdy ustalonemu w opisany powyżej sposób, nie usuwa de facto, co wskazano wcześniej, szkody niemajątkowej. W doktrynie prawa cywilnego podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, a nie karny i winno dostarczać poszkodowanemu realnej wartości ekonomicznej tak, by mógł on za jej pomocą zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną, przy jednoczesnym utrzymaniu w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2012 r., I ACa 84/12, LEX 1124827; uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNC 1974. poz.145; wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC – ZD 2008/D/95).

Reasumując, zadośćuczynienie pieniężne powinno stanowić rekompensatę za całą doznaną krzywdę i być utrzymane w rozsądnych granicach.

Ustalając zatem wysokość zadośćuczynienia na rzecz K. Ś. Sąd określił je na poziomie, który pozwoli powódce złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną, zniwelować napięcie wewnętrzne - poczucie niepokoju, nerwowości, trudności w odprężaniu, zmęczenie bez przyczyny. Te odczucia pozostają w związku z organicznym uszkodzeniem OUN, do czego doszło w czasie wypadku drogowego w dniu 5 lutego 2011 r. Powódka doznała traumatycznych cierpień, które skutkują trwałym uszczerbkiem na jej zdrowiu. Określając kwotę należnego K. Ś. zadośćuczynienia trzeba jednak mieć na uwadze, że zasadniczo proces jej leczenia został zakończony, a w rolach społecznych funkcjonuje ona prawidłowo. W krótkim czasie po opuszczeniu szpitala podjęła powódka naukę szkolną, zdała maturę, zdobyła zawód technika gastronomii, urodziła dziecko, które aktualnie wychowuje, przy wsparciu konkubenta.

Okoliczności te zdecydowały o przyznaniu K. Ś. zadośćuczynienia w kwocie 100 000 złotych. Biorąc pod uwagę bezsporny fakt zapłaty na rzecz powódki z tego tytułu kwoty 39 000 zł, Sąd uwzględnił żądanie pozwu w przedmiocie zadośćuczynienia do kwoty 61 000 zł, w pkt I, ppkt 1 wyroku (różnica między kwotą należną a już otrzymaną).

Zadośćuczynienie w takim wymiarze uwzględnia wskazane wyżej przesłanki ustalania wysokości zadośćuczynienia i spełnia warunki kwoty „odpowiedniej” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Orzeczenie o odsetkach w zakresie zadośćuczynienia ma podstawę prawną w art. 481 § 1 i 2 k.c. W piśmie inicjującym postępowanie likwidacyjne powódka żądała tytułem zadośćuczynienia 60 000 zł. Żądanie wywiedzione pozwem w niniejszej sprawie (171 000 zł) znacznie przekracza tę kwotę. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. W postępowaniu likwidacyjnym pozwana mogła liczyć się jeszcze z obowiązkiem zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 31 000 zł, dlatego odsetki od tej kwoty zostały zasądzone, zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wniesienia powództwa na drogę sądową, tj. od dnia 17 grudnia 2012 r. Natomiast odsetki od zasądzonego zadośćuczynienia w kwocie 30 000 zł należne są za okres po upływie 30 dni od doręczenia pozwanej odpisu pozwu, a więc od dnia 1 marca 2013 r.

Odnośnie odszkodowania należy zauważyć, że koszty opieki skutkują żądaniem odszkodowania (nie renty) i podobnie jak inne koszty związane z leczeniem mieszczą się w dyspozycji art. 444 § 1 zd. 1 k.c. Pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty kwot stanowiących szkodę majątkową powódki pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem odszkodowawczym. Pozwana Spółka zasadniczo nie kwestionowała zasadności kosztów opieki i wypłaciła powódce w postępowaniu likwidacyjnym z tego tytułu kwotę 635,52 zł. Z opinii biegłych wynika, że K. Ś. wymagała opieki sprawowanej przez osobę trzecią w okresie czterech miesięcy od chwili opuszczenia szpitala w wymiarze czterech godzin dziennie, a więc w okresie od 25 marca 2012 r. do 25 lipca 2012 r. W tym czasie pomoc była wymagana i wykonywana w ciągu 488 godzin. Licząc po 23 zł za godzinę opieki, zgodnie z informacją dotyczącą stawek za godzinę usług opiekuńczych w 2011 r. na terenie powiatu (...) (pismo GOPS w T. – k. 52), odszkodowanie z tego tytułu wynosi 11 224 zł. Należy je pomniejszyć o otrzymaną już od ubezpieczyciela kwotę 635,62 zł. Do zapłaty pozostaje różnica w wysokości 10 588,48 zł. Analiza rachunków przedłożonych przez stronę powodową ubezpieczycielowi w zakresie kosztów zakupu leków i leczenia oraz wypłaconych przez ubezpieczyciela świadczeń z tego tytułu prowadzi do wniosku, że faktycznie kwota 259,19 zł nie została w rozliczeniu uwzględniona (pismo procesowe pełnomocnika powódki – k. 157 – 158, dokumenty w aktach szkodowych i na k. 44 – 51, 159 – 166). Łącznie należne jeszcze powódce odszkodowanie wynosi 10 847,67 zł (10 588,48 zł + 259,19 zł) i do takiej kwoty Sąd uwzględnił żądanie odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2013 r., bowiem w postępowaniu likwidacyjnym były zgłaszane te roszczenia w mniejszym wymiarze zarówno w zakresie czasu koniecznej pomocy i opieki osób trzecich, jak też odpłatności za tę pomoc, licząc po 8 zł za godzinę (zgłoszenie szkody – k. 65 – 69 akt szkodowych). Kwota zasądzonego odszkodowania mieści się w łącznie żądanej sumie odszkodowania z pkt II i III pozwu.

Sąd uznał za zasadne żądanie ustalenia na przyszłość odpowiedzialności pozwanej Spółki za ewentualne skutki wypadku, któremu uległa K. Ś. w dniu 5 lutego 2011 r., na mocy art. 189 k.p.c. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że u powódki mogą w przyszłości rozwinąć się wcześniej niż w przeciętnej populacji zaburzenia wynikające z przebytego urazu płąta czołowego lewego. Postać jakich zespołów mogą one przyjąć, w chwili obecnej przewidzieć się nie da. Powódka wymaga również rehabilitacji neuropsychologicznej przez okres około 24 miesięcy (po której można spodziewać się poprawy funkcji poznawczych). W tym zakresie powódka może ponosić koszty, które będą związane z wypadkiem drogowym, za skutki którego pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą.

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne zostało oddalone.

Orzeczenie o obowiązku uiszczenia przez pozwaną Spółkę brakującej opłaty od pozwu w części uwzględniającej żądanie oraz pokryciu wydatków tymczasowo wypłaconych z budżetu Skarbu Państwa (3 592 zł + 6558,62 zł = 10 150,62 zł) ma podstawę prawną w art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594, ze zm.), zaś o odstąpieniu od obciążenia powódki opłatą w pozostałej części - w art. 113 ust. 4 tej ustawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c., znosząc je wzajemnie między stronami, bowiem żądania każdej z nich zostały w przybliżeniu w połowie uwzględnione.

Z tych względów na mocy powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.